

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/128/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514010248
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2514010248.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného V. B. pre trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2005, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 15.05.2019 sp. zn. 1T/83/2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.10.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu I. stupňa bol obžalovaný V. B. uznaný za vinného z trestného činu lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., na tom skutkovom základe, že dňa 12.8.2002 v čase asi o 03.30 hod. v Piešťanoch na ul. Krajinskej ceste, pred hotelom Váh, pod schodmi viackrát bezdôvodne a bez slov udrel päťou do tváre P. E., trvale bytom E., v dôsledku čoho tento spadol na zem, kde ho kopal nohami viackrát do hlavy a celého tela, vzal mu spoza opasku nohavíc mobilný telefón zn. Alcatel, výrobné číslo 33216967341749 a plátennú zeleno-čiernu peňaženku, v ktorej sa nachádzali osobné doklady P. E. a finančná hotovosť vo výške 82,98 eur (2.500 Sk), čím spôsobil svojim konaním poškodenému P. E. pohmoždenie mäkkých častí hlavy, bez známok otrasu mozgu, zlomeninu nosových kostí s posunom, tržnú ranu v oblasti pravej ušnice a odcudzením vecí škodu vo výške 199,16 eur (6.000 Sk).

Okresný súd za tento trestný čin uložil obžalovanému podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 40 odsek 1, odsek 5 písmeno c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. súd I. stupňa obžalovanému výkon trestu podmienenečne odložil a podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. mu určil skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku zahlásil po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Aleša Zollera.

Mgr. Aleš Zoller v písomných dôvodoch odvolania, zhodne s obranou obžalovaného prednášanou v priebehu konania na súde I. stupňa, namieta predovšetkým, že okresný súd dostatočne v prospech obžalovaného nevzal do úvahy výpovede jeho rodinných príslušníkov, ktorí potvrdili obranu obžalovaného, že sa skutku nemohol dopustiť. Výpoveď brata poškodeného však dôvodnosť žaloby oslabuje, pretože ako sám uviedol obžalovaného v krčme U Vrabca, kde sedel v kritický večer s nebohým poškodeným, nevidel. Uvedené je však podľa obhajoby v rozpore s výpoveďou poškodeného v prípravnom konaní a logicky generuje významnú pochybnosť o dôveryhodnosti výpovede poškodeného ohľadom všetkých okolností dôležitých pre rozhodnutie. Podľa obhajoby prítomnosť obžalovaného na mieste činu nie je spoľahlivo dôkazne podložená, pretože pravdivosť výpovede poškodeného je pod vplyvom existujúceho rozporu s výpoveďou p. E. pochybná. Ďalej obhajoba namieta, že výpoveď svedka T. Q. je nestabilná, neurčitá a s odstupom času nepoužiteľná pre uznanie obžalovaného vinným. Tento svedok bol viac krát súdne trestaný a sám mohol byť páchatelom, keďže disponoval predmetom

odcudzeným pri predmetnej lúpeži a mal dostatočný motív, aby nevypovedal pravdu a chránil tak svoj záujem výpoveďou proti obžalovanému. Podľa názoru obžalovaného sa jeho identifikáciou tento svedok sám dostal mimo podozrenia a jeho výpoveď už nebola ďalej OČTK spochybňovaná. Podľa obhajoby je a bolo povinnosťou OČTK zabezpečiť priebeh rekognície tak, aby k situácií a správaniu obžalovaného, ktorú opisuje svedok, nemohlo dôjsť. Ak by výpoveď tohto svedka bola vyhodnotená ako pravdivá, potom v princípe vykonaná rekognícia predstavuje zmarený neopakovateľný úkon, ktorý nebol vykonaný v súlade so zákonom a na taký nemožno ďalej prihladať ako na presvedčivý dôkaz v neprospech obžalovaného.

Z vyššie uvedených navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. e) Trestného poriadku a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby alebo aby odvolací súd vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný prokurátor odvolanie nepodal.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania.

Obžalovaný prehlásil, že sa pridrižiava prednesu svojho obhajcu a opätovne zdôraznil, že sa nedopustil žalovaného skutku, všetko považuje za vykonštruované políciou a celé konanie na neho malo psychický dopad a cíti sa byť nevinný.

Zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko má za to, že okresný súd sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami dôležitými z hľadiska rozhodnutia o vine obžalovaného a pri treste prihladol na časový odstup od spáchania skutku a dĺžku konania.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania, na to oprávnenou osobou, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že napadnutý rozsudok súdu I. stupňa má všetky náležitosti v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmý rozsah vykonaného dokazovania, obsah jednotlivých dôkazov ako aj úvahy súdu o tom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti.

Súd I. stupňa postupoval na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom, vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, dôkazy zároveň vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne spôsobom, ktorý je zákonný a logický.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd nezistil žiadne také pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje so spôsobom, akým súd I. stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie. Súd I. stupňa správne rozhodol o vine obžalovaného na základe dokazovania, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní a to výsluchom svedkov resp. prečítaním ich svedeckých výpovedí z prípravného konania a súčasne správne vyhodnotil lekárske správy a znalecký posudok MUDr. Mariána Pamulu, podľa ktorého mechanizmus vzniku zranenia opisovaný poškodeným svedčí pravdivosti jeho tvrdenia. O tom, že bol poškodený ráno po skutku dobitý, vypovedal aj jeho brat X. E., ktorý ho takto doráňaného ráno videl. Zo spáchania skutku obžalovaného jednoznačne usvedčuje nebohý poškodený, ktorý obžalovaného opoznal ako páchatela už pri rekognícii a následne pri výsluchu podrobne popísal priebeh útoku, ako aj veci, ktoré mu pri lúpeži boli obžalovaným odcudzené (peňaženka, mobilný telefón zn. Alcatel). Výpoveď poškodeného súd I. stupňa správne vyhodnotil ako pravdivú a vierohodnú nakoľko poškodený nemal žiaden dôvod si vymýšľať, tobôž niekoho, koho predtým vôbec nepoznal, krivo obviňovať.

Ani krajský súd nemal pochybnosti o tom, že zo spáchania skutku obžalovaného nepriamo usvedčuje aj svedok T. Q., ktorý obžalovaného označil ako osobu, od ktorej si v deň skutku (pár hodín po skutku) kúpil mobilný telefón zn. Alcatel, ktorý bol pri lúpeži odcudzený poškodenému. Je však pravdou, že tento svedok výpovede v priebehu konania menil, avšak krajský súd je zhodne ako súd I. stupňa toho názoru, že za pravdivú a vierohodnú treba považovať jeho výpoveď z prípravného konania z 18.03.2003, kde svedok usvedčil obžalovaného a rozviedol dôvody, pre ktoré predtým vypovedal inak. Tým dôvodom mal byť strach z obžalovaného, ktorý mu mal povedať na polícii pred výsluchom, aby bol ticho, čo svedok pochopil tak, aby to na obžalovaného nepovedal. Aj zo zápisnice o rekognícii s poškodeným vyplývalo,

že obžalovaný sa mal aj poškodenému, ktorý ho označil ako páchatel'a, vyhrážať za to označenie slovami, že to „bude ešte ľutovať“.

Pokiaľ ide o obhajobnú argumentáciu obžalovaného, že to policajti chceli na neho celé hodiť a „nútili tých bezdomovcov vypovedať proti nemu“ z dôvodu, že obžalovaný mal ešte v roku 1997 s policajťmi v Piešťanoch problémy, súd I. stupňa správne zdôraznil, že obžalovaný nepodnikol žiadne právne kroky v tom smere, že by sa na postup policajtov v tejto veci akokoľvek sťažoval, hoci bol v tom čase riadne zastúpený advokátom.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou obhajoby v tom smere, že by súd I. stupňa nevezal do úvahy výpovede rodinných príslušníkov obžalovaného, ktorí potvrdili obranu obžalovaného, že sa skutku nemohol dopustiť. V tomto smere odvolací súd poukazuje na výpoveď manželky obžalovaného a jeho dcéry, ktoré si aj po 17-tich rokoch presne pamätali, že obžalovaný bol v kritický čas doma, spal až do rána v posteli, zatiaľ čo svedok T. Q. pod prísahou vypovedal, že v kritickom čase bol s obžalovaným v bare Queens v Partizánskom a hral tam automaty. Tieto svedecké výpovede sú vzájomne rozporné a pôsobia nevierohodne, podmienené snahou podporiť obranu obžalovaného a spochybníť jeho prítomnosť na mieste činu.

Rovnako sa odvolací súd nestotožňuje s námietkou obhajoby, ktorou spochybňuje výpoveď a hodnovernosť svedka X. E. - brata nebohého poškodeného. Sám poškodený uviedol, že sa s obžalovaným stretol v kritický večer už skôr, v bare pri železničnej stanici, kde popíjal so svojim bratom X. E. predtým, než odišiel sám do Hotela Váh, kam neskôr prišiel aj obžalovaný. Túto časť výpovede potvrdil aj svedok P. E., ktorý taktiež videl obžalovaného v kritický večer v bare pri železničnej stanici, čo potvrdil vo výpovedi z prípravného konania a taktiež obžalovaného opoznal aj pri rekognícii ako osobu, s ktorou mali s bratom v bare pri železničnej stanici konflikt kvôli žene. V tejto časti súd I. stupňa správne vyhodnotil výpovede nebohého poškodeného a svedka X. E. z prípravného konania ako zhodné, vzájomne sa dopĺňajúce, pravdivé a vierohodné.

Obhajoba ďalej namietala, že výpoveď svedka Arpáda Scheka je nestabilná, neurčitá a s odstupom času nepoužiteľná pre uznanie obžalovaného vinným, pričom tento svedok bol viac krát súdne trestaný a sám mohol byť páchatel'om, keďže disponoval predmetom odcudzeným pri predmetnej lúpeži a mal dostatočný motív, aby nevypovedal pravdu a chránil tak svoj záujem výpoveďou proti obžalovanému. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke dodáva, že je síce pravdou, že výpovede tohto svedka sa v priebehu konania menili, avšak vo výpovedi z prípravného konania zo dňa 18.03.2003, svedok usvedčil obžalovaného a rozviedol dôvody, pre ktoré predtým vypovedal inak. Tým dôvodom mal byť strach z obžalovaného, ktorý mu mal povedať na polícii pred výsluchom, aby bol ticho, čo svedok pochopil tak, aby to na obžalovaného nepovedal. Aj zo zápisnice o rekognícii s poškodeným vyplynulo, že obžalovaný sa mal aj poškodenému, ktorý ho označil ako páchatel'a, vyhrážať za to označenie slovami, že to „bude ešte ľutovať“.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd I. stupňa dostatočne a precízne vysporiadal s jednotlivými námietkami obžalovaného a jeho obhajcu. Skutočnosti, ktoré obžalovaný namietal v písomných dôvodoch odvolania boli už súdom I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne rozobraté a odvolací súd na ne len poukazuje. Krajský súd na tomto mieste preto konštatuje, že s obsahom odvolacích námietok sa vysporiadal už súd I. stupňa, ktorý dostatočne, podrobne a vo vyčerpávajúcom rozsahu, uvedenom v odôvodnení napadnutého rozsudku, vo vzťahu k vine obžalovaného uviedol svoje úvahy pri hodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti. S úvahami súdu I. stupňa sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, poukazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku bez potreby tieto dôvody opakovať.

Krajský súd zistil, že výrok o treste napadnutého rozsudku je správny a zákonný. Súd I. stupňa správne ustálil, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, výrazne neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach a preto je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.

Zároveň súd I. stupňa správne a v súlade so zákonom uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a výkon trestu obžalovanému podmiennečne odložil, vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život. Pokiaľ ide o skúšobnú dobu, súd I. stupňa ju určil na dolnej hranici zákonného rozpätia, teda na úrovni jedného roka pričom odvolací súd je zhodne toho názoru, že táto doba je primeraná tak okolnostiam prípadu, ako aj osobe obžalovaného.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.